

phen omhandlede Bedragerier efter deres umiddelbare Indhold høre ind under de lovbestemte (§§ 247—251), men kun belægges med en ringere Straf, medens § 252 omhandler de ulovbestemte Bedragerier, der ved Analogie sættes i Forbindelse med de lovbestemte, foreslæer Udvalget sluttelig, at §§ 252 og 253 bytte Plads. (Endring Nr. 122).

Straffen for svigagtigen at tilvende sig Noget af det, der forsendes med Posten — derunder indbefattet Breve — og er undergivet den Skyldiges Varetægt, sætter Lovudkastet til Strafarbejde, fra 6 Maanedes til 8 Aar (§ 254, jfr. § 225 Nr. 3), medens et lige Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 9 vilde være at belægge med Strafarbejde fra 3—12 Aar, og Straffen, derhos at bestemme med Strenghed, naar Forbrydelsen udøvedes af en ved Postvæsenet ansat Person. Straffen for Besvigelse af Sø-, Brand- eller anden Forsikring, der i Udkastets § 255 er bestemt til Strafarbejde indtil 6 Aar eller Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage, er efter Forordningen af 11te April 1840 § 53, der iøvrigt kun omhandler Sø- og Brandassurance, 2 Gange 5 Dages Vand og Brød indtil 8 Aars Strafarbejde.

De Bestemmelser, der indeholdes i Udkastets §§ 256—259 betreffende svigagtig Fallit og andre, dermed i Forbindelse staaende Forhold, have vel benyttet Forordningen af 11te April 1840 §§ 54—57 som Grundlag, men i høi Grad gjort Reglerne anstueligere og simplere. Navnlige gjælder dette med Hensyn til §§ 256—257, der omhandler den svigagtige Fallit, og hvor nu Adskillelsen mellem de Tilfælde, hvor Fallenten har handlet i egennyttig Hensigt, og de, hvor han ikke søger egen Fordeel, men retsfridig stræber at begunstige enkelte af sine Creditorer, fremtræder i fuld Klarhed.

Straffen for svigagtig Fallit i streng Forstand, ved hvilken „Fallenten har givet det Udseende af, at hans Bo var utilstrækkeligt til Creditorernes Tilbedsigjorelse og saaledes alene er gaaet fallit, for at berige sig paa sine Creditorers Bekostning“, er i Forordningen af 11te April 1840 sat til Strafarbejde fra 5—10 Aar;

i alle andre Tilfælde bliver Fallenten, at ansee med sædvanlig Bedrageristraf, dog saaledes, at Straffegraden bliver at bestemme med Strenghed, naar han har villet egen Fordeel, og der kun i modsat Fald kan finde større Bøvelighed Sted. Ved Siden af disse Regler gjælde derhos Forordningens strenge Bestemmelser for Gjentagelse. Udkastet bestemmer nu Straffen til Strafarbejde indtil 6 Aar eller til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 2 Gange 5 Dage, i alle Tilfælde, hvor Fallenten har handlet med egennyttig Hensigt — derunder saaledes ogsaa for den ovennævnte højeste Grad af svigagtig Fallit; har derimod Fallenten ikke søgt egen Fordeel, er Straffen sat til Vand og Brød og kan, under formildende Omstændigheder, endog gaae ned til simpelt Fængsel, dog ikke under 1 Maaned. Humanitet anbefaler disse milde Bestemmelser, der igjennem vore Domstoles Virksomhed allerede kunne siges at være traadte i Live, hvor ikke Lovens strenge Bogstav har bundet dem.

I § 257 næstsidste Linie foreslæer Udvalget, at Ordet „særdeles“ udelades. (Endring Nr. 127).

Otte og Tyvende Capitel.

Om Falskmøntneri, Efterskrivning og Forsælsning af Documenter og andet Falsk.

Uagtet Forordningen af 11te April 1840 i sin Titel har optaget Falsk, er dette Forhold ikke i Lovens Indhold behandlet som en særlig Forbrydelse, men de herhenhørende Bestemmelser optagne imellem forskjellige Bedragerier. Lovudkastet har i denne Henseende sluttet sig til Landsloven, der i 6—18 har et særligt Capitel om Falsk. Der turde hertil være god Anledning, saavel naar hensees til, at allerede Sprogbrugen gjør Forskiel imellem det almindelige Bedrageri og Falsk, som til den Omstændighed, at den sidstnævnte Forbrydelse, selv om den tilsigter Udøvelsen af et Bedrageri, altid som Middel betjener sig af en Gjenstand,